

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.122 van 26 september 2001
in de zaak A. 81.346/XIV-3442.**

In zake :

1. XXX
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat G. DE FERM,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachttegaalstraat 47

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Pakistaanse nationaliteit, op 30 november 1998 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 1998 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 april 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op respectievelijk 1 oktober en 30 september 1998;

Gelet op het arrest nr. 79.710 van 1 april 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 13 december 1999 waarbij het verslag en het dossier worden neergelegd ter griffie;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DEN HALLEN die, loco advocaat G. DE FERM, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 17 februari 1998 en zich vluchteling hebben verklaard; dat op 20 april 1998 de minister van Binnenlandse Zaken in hoofde van beiden beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 29 september 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord onder het kopje "met betrekking tot de ontvankelijkheid" stelt dat "ten opzichte van de minister van Binnenlandse Zaken de procedure niet ontvankelijk is, nu de aangevochten administratieve beslissing uitgaat van de onafhankelijke Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wiens beslissing werd genomen, weliswaar na een eerder genomen administratieve beslissing van de hand van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch volledig autonoom.";

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord deze exceptie niet beantwoorden;

2.1.3. Overwegende dat wat de tweede verwerende partij als een exceptie van onontvankelijkheid kwalificeert, eigenlijk een vraag is om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar exceptie ook aanvoert dat het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, evenmin ontvankelijk is; dat deze exceptie feitelijke grondslag mist; dat immers uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen enkel de vernietiging vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen tegen beide bestreden beslissingen in een enig middel aanvoeren dat de motiveringsplicht is geschonden; dat zij dit middel als volgt toelichten :

"Alleszins werd de motiveringsplicht zwaar geschonden, gesteund op een aantal overwegingen die kant noch wal raken.

Vooreerst dient de worden aangestipt dat de motivering:

- logisch en zonder tegenstrijdigheden moet zijn
- op een juiste wettelijke grond moet gesteund zijn
- en op relevante feiten moet gebaseerd zijn

Vooreerst is het niet ernstig te noemen dat het Commissariaat-Generaal XXX verwijt de correcte schrijfwijze van zijn religieuze beweging niet te kennen. Het verschil in schrijfwijze wordt echter niet gehoord in de gesproken taal, daar de klinkers bij hen nauwelijks worden gehoord, die immers doffe klanken betreffen.

Uit de nota's afgenomen tijdens het interview, valt ook niet af te leiden wie verantwoordelijk is voor de schrijfwijze van de bewuste beweging.

Bovendien is het wel een zeer persoonlijke gevolgtrekking van de interviewer om te twijfelen aan de geloofsovertuiging van XXX, omdat hij gehuwd is met iemand van de Soenitische beweging.

Wel is het juist dat dit ongebruikelijk is, wat niet wil zeggen dat er uitzonderingen mogelijk zijn.

Mevrouw XXX heeft inderdaad het geluk gehad dat zijzelf haar echtgenoot heeft mogen kiezen en dus uit liefde is kunnen trouwen, zelfs met iemand van een andere religieuze overtuiging, omdat zij niet is uitgehuwelijkt door haar vader die reeds was gestorven.

Het komt inderdaad nog heel veel voor dat kinderen worden uitgehuwelijkt door de vader van de bruid die zijn keuze doet binnen de eigen geloofsgemeenschap, wat dus niet het geval is bij verzoekers.

Ten onrechte verwijt men bovendien een tegenstrijdigheid aan XXX, die durft voorhouden dat de verantwoordelijken voor de aanslag fundamentalistische soenieten waren, terwijl hij nochtans verklaard heeft dat de daders gemaskerd waren.

Nochtans is deze gevolgtrekking niet moeilijk als er maar 2 strijdende religieuze partijen zijn, in welk geval uiteraard de tegenstanders gekend zijn.

Vervolgens blijft er dan nog de vraag of XXX, toen hij de "majlas" bijwoonde, alleen dan wel in gezelschap van 2 neven was, waarover een verschillende uitleg door het echtpaar wordt gegeven.

Nochtans kan maar een tegenstrijdigheid worden vastgesteld indien op deze kwestie verder was ingegaan door de interviewer, wat spijtig niet is gebeurd.

Zo kan het zeer goed zijn dat XXX van bij hem thuis met 2 neven is vertrokken naar Lahore, maar dat zij onderweg uit mekaar zijn gegaan, ofwel mekaar onderweg uit het oog zijn verloren, daar het om een zeer grote plechtigheid ging.

Mevrouw XXX was echter thuisgebleven daar zij deze wekelijkse diensten nooit volgt en zich dus ook niet kan uitspreken wie waar en wanneer zich op een bepaald ogenblik bevindt, zodat men haar moeilijk een tegenstrijdigheid kan verwijten.

Een eventuele tegenstrijdigheid had maar aan het licht kunnen komen, indien men XXX had gevraagd in welk gezelschap hij van huis is vertrokken toen hij naar de dodenherdenking ging.

Tot slot is het juist dat op het ogenblik van het interview XXX nog geen kennis had van een mogelijke rechtszaak tegen hem, die hij alleszins verwachtte. Thans kan echter het bewijs naar voren worden gebracht dat op 5/11/1998 tegen hem een arrestatiebevel is uitgeschreven.

Waar XXX terecht voor zijn leven vreest en zijn land is ontvlucht, valt het ook goed te begrijpen dat zijn echtgenote en de 3 kinderen hem zijn gevolgd.

Deze zouden immers eveneens het slachtoffer worden van repressailles, zolang dhr. XXX niet zou worden gevonden en geen informatie over hem zou worden prijsgegeven.”;

3.2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij dit middel als volgt beantwoordt in haar memorie van antwoord :

"(...) Wat betreft de materiële motiveringsplicht meent verweerder de volgende elementen te moeten opwerpen:

* In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld wordt in de bestreden beslissing geenszins aan verzoeker verweten niet de correcte schrijfwijze te kennen van zijn religieuze beweging. Wel wordt erin gesteld dat verzoeker, niettegenstaande hij er door geboorte lid van zou zijn, de correcte benaming van zijn beweging niet blijkt te kennen. Daar waar verzoeker stelt dat er bij de vertaling of bij het neerschrijven van de naam op het CGVS een fout zou kunnen gebeurd zijn, meent verweerder nochtans te kunnen opmerken dat verzoeker de verkeerde benaming niet alleen tijdens het verhoor op het CGVS, doch ook tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in zijn verzoekschrift inzake het dringend beroep gebruikte. Er werd terecht opgeworpen dat verzoeker een verkeerde benaming gaf van de religieuze beweging waarvan hij beweerde door geboorte lid te zijn.

* Wat betreft het gemengd huwelijk dient te worden vastgesteld dat verzoekers in hun verzoekschrift zelf toegeven dat dit geenszins gebruikelijk is.

* Aangaande de tegenstrijdigheid m.b.t. daders van de schietpartijen blijft verwerende partij bij de stelling zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Enerzijds verklaren dat de daders gemaskerd waren en anderzijds stellen dat het de fundamentalistische soennietengroep "Sipah-e-Sahaba" die voor de schietpartijen verantwoordelijk was is weldegelijk tegenstrijdig. Verwerende partij wenst hierbij op te merken dat de door verzoeker gedane gevolgtrekking geenszins logisch is. Het is niet omdat er twee strijdende religieuze partijen zijn, met name sjiieten enerzijds en soennieten anderzijds, dat het zeker de fundamentalistische soennietenbeweging "Sipah-e-Sabah" is die verantwoordelijk is voor elke aanslag of aanval op sjiieten.

* Wat betreft de al dan niet aanwezigheid van verzoekers twee neven op de "majlas" blijft verwerende partij eveneens met hetgeen in de bevestigende beslissing wordt gesteld. Verzoekster verklaarde op de DVZ uitdrukkelijk dat haar echtgenoot op 11 januari 1998 met twee neven naar de religieuze manifestatie ging. Verwerende partij stelt zich de vraag waarom verzoekster dit zou vermelden indien deze twee neven nooit op die manifestatie zouden geweest zijn. Het argument dat verzoekster zelf was thuisgebleven doet niet terzake.

* M.b.t. het arrestatiebevel dat tegen verzoeker zou uitgevaardigd zijn meent verweerder te kunnen stellen dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden aangezien het, volgens wat in het verzoekschrift wordt gesteld, dateert van 5 november 1998, terwijl verzoeker werd verhoord op 19 mei 1998 en de bevestigende beslissing werd genomen op 29 september 1998. Verwerende partij wenst evenwel op te merken dat verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten, nooit het voorwerp te hebben uitgemaakt van een FIR en zonder problemen klacht kon neerleggen bij de politie. Verweerder stelt zich dan ook een aantal vragen bij dit zogenaamde arrestatiebevel.”;

3.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord beperkt tot het opwerpen van de hiervoor onderzochte en verworpen excepties van niet-ontvankelijkheid;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen zich in hun memorie van wederantwoord in substantie beperken tot het verwijzen naar hun argumentatie vervat in het verzoekschrift tot nietigverklaring, "in welke inhoud zij volharden en die als volledig hernomen dient te worden beschouwd.";

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat de bestreden beslissing inzake de eerste verzoekende partij steunt op het volgend determinerende motief :

"Uit zijn relaas kan daarenboven niet worden afgeleid dat hij ooit het slachtoffer zou zijn geworden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten van zijn land. Hij verklaart dat er nooit een "First Information Report" werd opgesteld tegen hem. Hij werd ook nooit gearresteerd en er zou hem geen rechtszaak boven het hoofd hangen. Hij haalt dan ook geen afdoende reden aan waarom de Pakistaanse overheid zou weigeren om hem te beschermen tegen de bedreiging door "Sipah-e-Sahaba". Hij vermeldt weliswaar dat de politie zijn klacht tegen de vermoedelijke daders niet kon onderzoeken maar voegt er dan aan toe dat dit te begrijpen valt omdat de daders gemaskerd waren en hij geen namen van verdachten kon noemen. Bijgevolg kan hij niet aannemelijk maken waarom hij zijn toevlucht niet kon zoeken tot andere delen van Pakistan om te ontkomen aan zijn belagers.";

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen dit determinerend motief aanvoeren dat het "tot slot (juist) is (dat) op het ogenblik van het interview SHAH Aslam nog geen kennis had van een mogelijke rechtszaak tegen hem, die hij alleszins verwachtte" en dat "thans (...) echter het bewijs naar voren (kan) worden gebracht dat op 5/11/1998 tegen hem een arrestatiebevel is uitgeschreven"; dat verzoekende partijen derhalve niet betwisten dat op het ogenblik van het interview en de bestreden beslissing de verzoekende partijen niet het voorwerp waren van een gerechtelijke vervolging of rechtszaak; dat zulks ook niet wordt tegengesproken door het administratief dossier waarop de eerste verwerende partij vermocht acht te slaan op de datum van haar beslissingen; dat derhalve de eerste verwerende partij naar recht en redelijkheid tot haar vaststelling kon komen dat uit het asielrelaas van de tweede verzoekende partij niet kon worden afgeleid dat zij ooit het slachtoffer zou zijn geworden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten van haar land en dat de eerste verzoekende partij geen afdoende reden aanhaalde waarom de Pakistaanse overheid zou weigeren om haar te beschermen tegen de bedreiging van de "Sipah-e-Sahaba";

Overwegende dat verzoekende partijen evenwel aan de Raad van State, als bijlage bij hun verzoekschrift, een niet voor eensluidend verklaarde kopie overleggen van een arrestatiebevel, alsook van een niet voor eensluidend verklaarde kopie van een

eensluitende vertaling ervan uit het Pakistaans (Urdu) naar het Nederlands; dat uit de vertaling van dit stuk blijkt dat het arrestatiebevel lastens de eerste verzoekende partij de datum draagt van 5 november 1998; dat dit stuk derhalve dateert van na de bestreden beslissingen; dat derhalve de eerste verwerende partij terecht opwerpt dat zij bij het nemen van de bestreden beslissingen met dit stuk geen rekening kon houden; dat dit stuk, waarvan niet wordt betwist dat het dateert van na de bestreden beslissingen, dan ook naar recht en reden het hiervoor onderzochte determinerende motief niet vermag te weerleggen; dat in de mate dat de verzoekende partijen aan de Raad een beoordeling van de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van dit nieuwe stuk zouden vragen, het aan de Raad niet toekomt dit stuk te betrekken bij zijn wettigheidsonderzoek; dat het enige middel niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtentwintigduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig september tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

W. GEURTS.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.